

La diversitat episcopal

Ds, 4/10/2014 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran l'autocita, però es que pensant coses sobre [la nota](#) que han fet aquest divendres els bisbes catalans em sonava que ja ho havia escrit. Sí. Fa quatre anys i serveix: "[Una nota que es noti](#)". És dir, que en el moment polític i social actual no dir res "seria molt gros" (igual que fa quatre anys, ara una altra persona m'ho ha repetit textualment per telèfon); que la diversitat de posicionaments episcopals és la mateixa que fa quatre anys; i que, tenint en compte aquesta diversitat episcopal, Déu n'hi do el que es diu. La publicació del 2011 del document *Al servei del nostre poble*, crec que avala la mateixa teoria.

Però quatre anys després crec que hi ha almenys dues coses que han canviat.

En una parteixo de l'anècdota. Dues piulades al Twitter. No dels graciosos de guàrdia, sinó de dues persones llegides. Una de la periodista [Mari Paz López](#): "Los obispos catalanes admiten la fractura social por el #9N. Piden a la Virgen de Montserrat que "tregui de Catalunya l'esperit de discòrdia". L'altra de [Betona Comín](#): "Visca els bisbes catalans! Aquests són els meus!", i cita el titular que han fet els mitjans sobiranistes que diuen que els "els bisbes catalans demanen que no es limitin els drets de Catalunya". I ara exagero, però crec que si els bisbes en la nota haguessin transcrit sencer el Missal Romà, hagués passat el mateix. Que tothom hauria trobat on agafar-se. Que els catòlics tenen la seva posició més que presa i que els bisbes ja poden dir missa.

I la segona cosa que crec que ha canviat és que ja estem en una altra etapa. Han passat quatre anys. Està bé que els bisbes reiterin el compromís de l'Església amb el país (totalment cert i encara poc reconegut per alguns); està bé que es remarqui el reconeixement de la nacionalitat catalana; està bé que es recordi que tot procés s'ha de desenvolupar amb diàleg i prudència; està encara millor que es defensi el respecte dels drets i llibertats de les persones i dels pobles. Està molt bé. I si diguessin el contrari seria per suïcidar-se.

Però no és descobrir la sopa d'all que ara el debat està en un altre tema: S'ha de fer o no s'ha de fer una consulta sobre la independència de Catalunya? Aplicant "la doctrina del Magisteri eclesial sobre nacionalitats i minories nacionals" a Catalunya es pot donar una resposta? Avala el dret a decidir? O és sumar peres i pomes?

És obvi que ningú amb dos dits de front pot demanar als bisbes si s'ha de votar una cosa o una altra. Ni tampoc són juristes o analistes polítics que hagin d'entrar en el detall de si s'ha de votar el 9N, fer eleccions anticipades o un govern de concentració nacional. Però el tema sobre la necessitat o no de fer una consulta és tema. I com a col·lectiu els bisbes ni neguen ni afirmen; donen principis generals. Senzillament perquè dins l'episcopat n'hi ha que ho afirmen públicament, segurament n'hi ha que ho neguen, i n'hi ha que creuen sincerament que no s'hi han de pronunciar.

Doncs, francament, enlloc de dir "alguna cosa" que està bé, a mi em semblaria millor que cadascú ens expliqués el que pensa i com ho argumenta: si, no o no sap/no contesta. I la mateixa previsible diversitat episcopal ens donaria una

fotografia de la opinabilitat o no que aquest tema pot tenir dins de l'Església. I mantenir la comunió episcopal dins d'aquesta diversitat seria un dels millors testimonis sobre amb quina actitud cal viure aquest moment on la majoria de gent ens posicionem i gestionem socialment la nostra discrepància o expressem els nostres dubtes. De quantes coses opinables no parlen els bisbes? Coses en les que no tots els catòlics pensen el mateix?

Que els bisbes que creguin que s'han de manifestar en una direcció puguin fer-ho de la mateixa manera que els que creuen que s'han d'expressar en una altra, o que els que creuen que no s'han de pronunciar. Que tothom pugui dir com ho veu, mantenint un pau eclesial, i sense que això generi exclusions o etiquetes.

Evidentment els bisbes poden fer el que creguin més convenient. No recolliria firmes per exigir-los pronunciaments. Però crec que saber com viu cada pastor una situació en la que no hauria de ser obligatori que tothom pensés el mateix, seria una mostra més visible de com els bisbes estan "al costat" de les preocupacions de la gent, entre la gent. I presentar-se entre ells com a model de com es poden gestionar aquestes discrepàncies. Gestionar-les, no elevar-les a principis i bones intencions.

I ja em perdonaran que ara personalitzi massa, però també per mi també hauria estat més fàcil escriure un comentari sobre la nota agafant-se a qualsevol gir del text per defensar la consulta. O lamentant que els bisbes catalans no se sumin de manera prou contundent una demanda clarament majoritària a Catalunya. Ja sabria de qui em guanyaria les crítiques o els aplaudiments. Però crec que és més important que l'Església sigui un model de com s'ha de gestionar aquest moment. De com la diversitat no ha de generar divisió, ni fugides d'estudi. També entre els nostres bisbes.